

Eleccions al Principat: on és el vot útil de l'Esquerra Independentista?

Per al proper 16 de novembre estan convocades les eleccions al Parlament del Principat de Catalunya. En aquesta nova contesa electoral no s'hi presenta cap candidatura que representi els interessos nacionals i de classe que l'esquerra independentista defensa. Per tant, la lluita institucional que porten a terme les CUP en els municipis catalans no es veurà traslladada, de moment, a aquesta institució regional.

Per aquesta raó, el primer que caldrà fer abans, durant i després del proper 16 de novembre serà reflexionar sobre la incapacitat de l'Esquerra Independentista per presentar un projecte de ruptura, adreçat en aquest cas concret a la societat del Principat de Catalunya però també a la resta dels Països Catalans, que tingui un reflex a nivell institucional.

Cal començar, doncs, a treballar ara mateix per superar aquesta mancança en les properes conteses si no volem veure com, un cop més, opcions reformistes s'apropien dels fruits del nostre treball dia a dia en les lluites socials, els moviments populars i, fins i tot, en la lluita municipal; o com, senzillament, aquests s'esvaeixen davant la perspectiva de no arribar mai a ser presents, amb veu pròpia, en les institucions i en els grans debats polítics i programàtics.

Davant d'aquest present gens afagador per al nostre moviment, cal analitzar l'espai de l'esquerra nacional, on es mouen algunes opcions que apel·laran al vot útil per aconseguir el sufragi de l'Esquerra Independentista.

El nostre vot útil (entenent les eleccions com un espai tàctic més a treballar per avançar, superant contradiccions, en els objectius estratègics) passaria per donar suport a una

opció que optés clarament per sobrepassar l'actual marc jurídic-polític i les polítiques liberals supeditades als interessos de l'Imperi, tot defensant sense embuts:

- Una reforma substancial de la Constitució espanyola que permeti la federació de les comunitats autònomes, que reconegui el dret a l'autodeterminació i el concert econòmic.
- La millora i extensió dels serveis públics, amb un increment en els pressupostos en ensenyament, sanitat i protecció social; la desaparició de les subvencions públiques a l'ensenyament privat; una política d'habitatge social i el foment del cooperativisme.
- La desaparició de les ETT, la regulació del mercat laboral per tal de protegir els drets i necessitats dels treballadors i treballadores; la setmana de 35 hores; programes integrals d'inserció laboral per a dones i joves; un marc català de relacions laborals; i política catalana d'immigració adreçada a la integració i la promoció de la ciutadania.
- Una política de reequilibri territorial (que aposti pel sector públic en qüestió d'infraestructures i de comunicació), de creixement econòmic compatible amb el medi ambient; de recuperació de l'entorn natural per a gaudi públic, i d'estalvi i racionalització dels recursos energètics i hídrics.
- L'eradicació de la tortura mitjançant la implementació de les mesures proposades per diversos organismes internacionals que vetllen pel compliment dels drets humans; la derogació de totes les lleis repres-

sives (legislació «antiterrorista», llei de menors, llei de partits, etc.).

- La sortida immediata de l'OTAN i la UEO; una política de cooperació amb els pobles de l'arc mediterrani, de solidaritat efectiva amb els països en vies de desenvolupament i de denúncia i trencament amb els estats responsables de crims contra la humanitat (Turquia, Israel, etc).
- Una política de promoció real i efectiva de l'ús de la llengua catalana, de suport a la producció i la socialització de béns culturals, de defensa i promoció de la nostra identitat, de foment de l'associacionisme de base i de les relacions socials i culturals entre els diferents territoris dels Països Catalans.

La crua realitat és que ni tan sols aquest programa de mínims és assumit actualment per cap de les opcions que se'ns volen presentar com a properes. D'una banda, ERC manté la seva línia oportunista d'«equidistància» entre el conservadurisme regionalista de CiU i el llerrouxisme del PSOE amb l'única intenció, com ha quedat palès després de les eleccions municipals, d'acaparar el màxim de càrrecs institucionals, encara que això impliqui avenir-se a prendre part en governs que ni de bon tros defensen polítiques d'esquerra nacional. ERC no té ni la capacitat de plantejar reformes substancials de l'actual marc jurídic-polític que manté els Països Catalans dividits i sotmesos als estats ocupants, ni de defensar polítiques socials alternatives a les de CiU i el PSOE que, tot cal dir-ho, coincideixen gairebé plenament.

Pel que fa a ICV, les seves pretensions de representar un vot ecologista i d'esquerres xo-

quen amb la realitat de les seves accions a les institucions on governen. La seva línia és essencialment seguidista respecte del PSOE, i es basa en la renúncia política constant a canvi de mantenir un aparell d'alliberats gràcies a les engrunes de les administracions controlades pel partit de Maragall, Montilla i Zapatero.

L'experiència demostra que ICV no serà mai garantia de control ni influència posi-

va en un govern del PSOE, que, contràriament al que algunes ments ingènues puguin creure, ni suposaria cap avenç en polítiques socials (ja que aquestes, com reflecteix el seu programa, són idèntiques a les de CiU), ni vindria a corregir la seva orientació de màxims promotors de la fractura social i cultural generada per l'espanyolisme a Catalunya.

En aquest context, el millor que les i els independentistes podem fer el 16 de novembre és posar fil a l'agulla per construir, a través de les CUP, de la xarxa sòcio-política, de les lluites i els moviments socials i del debat polític i programàtic, les condicions que permetin a l'EI de ser present amb veu pròpia a properes conteses i traslladar també la nostra lluita a les institucions.

La construcció d'una direcció política, prioritat de l'Esquerra Independentista

«El comunista que es vanagloriés del seu comunisme pel simple fet d'haver rebut unes conclusions ja establertes, sense haver realitzat un treball intel·lectual i pràctic molt seriós, molt difícil i molt gran, sense analitzar els fets davant dels quals ha d'adoptar una actitud crítica, seria un comunista molt lamentable»

VLADIMIR ÍLIC ULIÀNOV, LENIN,
Discurs davant el 3r. Congrés de les Joventuts
Comunistes de Rússia, octubre de 1920

No podem tornar a perdre el tren de la història. L'Esquerra Independentista (EI) viu sens dubte un dels moments crucials de la seva història. Un moment en què ha de saber canalitzar els seus potencials per aprofitar l'oportunitat que se li presenta d'esdevenir referent polític del poble català en la lluita pels seus drets polítics i socials.

Fem, però, inventari: en els actius hi hem de col·locar, d'una banda, el dinamisme general de l'EI, manifestat a través de l'eclosió o reforçament de diferents fronts de lluita, com el municipal, el juvenil, l'estudiantil, el sòcio-cultural, etc., i la consciència més o menys generalitzada i reflectida sobretot a nivell de mobilitzacions o campanyes de la necessitat de desenvolupar una pràctica unitària que condueixi a la construcció d'un ampli moviment de masses.

D'altra banda, cal també tenir en compte la conjuntura política actual i el descrèdit de les opcions reformistes que, l'una rere l'altra, s'han vist incapaces de fer avançar el nostre poble cap a quotes significatives de benestar, justícia social i llibertats democràtiques. Existeix, doncs, un camp abonat que hauria de permetre a l'Esquerra Indepen-

dentista esdevenir referent polític de les classes populars catalanes.

En resum, sabem fer bullir l'olla i disposem d'una bona pila d'ingredients, però... sabem cuinar? La resposta, ara per ara, és decebedora: NO. No en sabem, o si més no, no en sabem prou, o com a mínim, hem d'admetre que cadascú hi fot cullerada sense tenir una recepta mínimament consensuada.

Aquesta és la conclusió que es desprèn si ens posem a repassar els passius, on trobem dues rèmores importants: la primera és social i té a veure amb la fractura que la dreta i l'espanyolisme estan provocant al si de la societat catalana; la segona és política i pot condemnar el conjunt del moviment a un simple paper testimonial de *veu de la consciència*, de l'etern ploramiques o, més dràsticament, del típic *freaky* inadaptat del poble.

Ens referim, és clar, a la manca d'una estratègia comuna, d'un pla d'acció a mitjà i llarg termini que, sorgit de l'anàlisi rigorosa de la societat i el sistema de dominació i fruit del debat polític a fons i sense complexos, proposi una praxi a diferents nivells que faci possible rendibilitzar el treball polític i social i avançar, consolidant cada pas, vers els objectius d'Independència i Socialisme.

Parlant clar, l'Esquerra Independentista té dos camins: o bé s'acomoda a l'actual situació d'anar fent bullir l'olla, d'anar col·leccionant actuacions meritòries però inconnexes que ens durà ben aviat a una pràctica autista respecte del conjunt de la societat i, per tant, estèril a nivell polític, o bé es capaç de trencar amb la cultura de l'eslògan i la campanya de torn per començar a debatre sobre realitats, objectius a

curt, mitjà i llarg termini, formes d'incidència política i penetració social, etc., tot mirant de definir i consensuar una estratègia general per al procés de ruptura democràtica, independència política i revolució social.

Perquè no ho oblidem, l'Esquerra Independentista en el seu conjunt (com moltes esquerres arreu del planeta, tot cal dir-ho) encara no ha adaptat moltes de les seves consignes i formes d'acció a la nova realitat del capitalisme global, de l'Imperi, dels nous modes de producció i de la nova realitat geopolítica.

La majoria dels i les militants independentistes i, el que és més trist, molts col·lectius i organitzacions, continuen sense articular un discurs consistent sobre la construcció del socialisme i el procés d'independència. O el que és pitjor, s'aferren a models i estereotips polítics i socials que, senzillament, han deixat d'existir i que resulten més que no pas estèrils, tragicòmics, si es pretén plantejar-los com a alternativa a l'actual sistema de dominació.

Segons els nostre modest parer, l'actual efervescència de l'EI pot quedar reduïda a foc d'encenalls si no som capaços de donar a la nostra lluita una perspectiva de transformació real de la societat, si no tenim la capacitat i la gosadia de definir una estratègia més enllà de l'immediatisme i de desplegar coordinadament una línia política que ens faci avançar amb fermesa cap als nostres objectius.

Per això necessitem garantir la creació de les estructures socials i polítiques necessàries en el camí de l'establiment d'una República Socialista Catalana, el foment de

l'autoorganització popular, l'augment de la consciència política del nostre poble, la lluita ideològica, la dinamització general del moviment independentista i el desplegament d'una línia tàctica i d'aliances de classe que permeti l'hegemonia de l'Esquerra Independentista com a representant de les aspiracions polítiques de la majoria del nostre poble.

Necessitem, en definitiva, el que en termes leninistes es coneix com a un Partit Polític Revolucionari: un òrgan democràtic i centralitzat que, des del debat serà però intencional, sense dogmatismes ni apriorismes i amb la participació de totes les persones amb disposició i capacitat de dinamització del conjunt del moviment, impulsí, coordi-

ni i doni perspectives als diferents fronts de lluita que l'EI haurà d'anar desplegant.

Som conscients que l'MDT només és una part, un embrió, d'aquest Partit. Som conscients, per tant, que cal la implicació de totes les persones que, enquadrades o no en organitzacions que es reclamen estratègiques, puguin i vulguin aportar el seu criteri i el seu treball per assolir aquest objectiu. I som conscients també que cal no confondre direcció amb dirigisme, i que el Partit ha de mantenir una relació dialèctica, bidireccional, amb el conjunt del moviment i amb la línia política de masses, ja que cap de les dues coses té sentit sense l'altra.

Però som sobretot conscients que el tren de la història ens passa pel davant i tornar-

lo a perdre¹ o equivocar-nos d'andana suposaria un retard de decennis en la nostra emancipació o, en el pitjor dels casos, la fi dels Països Catalans com a projecte polític. No escatimem esforços. Prenem Partit per la Independència i el Socialisme, una necessitat de l'Esquerra Independentista.

¹ L'ajornament indefinit del debat estratègic que necessita l'Esquerra Independentista sota l'excusa que *encara* no hi ha condicions (les quals, per altra banda, no són mai explicitades, no fos cas que es veiés clarament que es tracta precisament d'*excuses*) s'explica tant perquè n'hi ha qui s'han autoungit com a direcció política sense cap debat previ com també perquè n'hi ha que tenen por de no estar *encara* preparats per a aquest debat i les conseqüències que se'n derivin.

Eradicació de la tortura: un problema de voluntat política

Com dèiem a l'anterior número de *La Veu*, el judici contra el Regne d'Espanya que es durà a terme a Estrasburg aquest mes de novembre per les tortures als independentistes detinguts l'estiu del 1992 «se'ns presenta com un moment interessant que hem de saber rendibilitzar políticament».

Un d'aquests rendiments polítics hauria de ser situar el tema de la tortura i la seva eradicació al centre del debat polític. De res serveixen les jeremiades de torn d'algunes formacions polítiques, quan algun cas de tortura aconsegueix ultrapassar el silenci mediàtic, si no hi ha una voluntat d'acabar a la pràctica amb la tortura.

Des de fa anys, diversos organismes internacionals preocupats pel compliment del drets humans (Amnistia Internacional, Comitè Europeu per la Prevenció de la Tortura, Comitè contra la Tortura de les Nacions Unides o l'Acció de Cristians per l'Abolició de la Tortura) vénen proposant un seguit de mesures que si bé no eliminarien del tot aquesta pràctica, si més no la dificultarien:

1. Derogació de l'article 520 *bis* de la Llei d'Enjudiciament Criminal, que permet la prorroga de la detenció i la total incomunicació de les persones detingudes fins un màxim de 5 dies.

2. Derogació de l'article 527 de la Llei d'Enjudiciament Criminal, que impedeix que la persona detinguda designi en principi un lletrat de lliure elecció i sigui assistit per aquest en les declaracions policials i judicials.
3. Possibilitat de ser reconegut per un metge de lliure elecció.
4. Enregistrament en vídeo de tots interrogatoris i diligències que es facin durant la detenció.
5. Persecució efectiva i exemplar de la tortura per part de l'Estat, ja que fins ara la pràctica ha estat en molts casos arxivar les denúncies sense dur a terme cap investigació i indultar els pocs membres dels cossos policials condemnats pel delictes de tortura a penes irrisòries.

Davant d'aquestes mesures gens difícils d'implementar, què hi han dit fins ara les diferents formacions polítiques parlamentàries? Bàsicament, la seva resposta ha estat el silenci, una prova inequívoca, ja sigui per acció com per omissió, de la manca de voluntat política per eradicar la pràctica de la tortura.

Doncs bé, la conjuntura del judici a Estrasburg contra el Regne d'Espanya hauria de ser aprofitada per l'Esquerra Independen-

tista per emplaçar¹ totes aquestes forces polítiques a definir-se inequívocament sobre aquestes mesures i perquè hi actuïn en conseqüència. Sens dubte, no cal esperar gaire cosa de formacions com el PSOE (i les seves sucursals regionals com el PSPV, el PSC i PSIB), el PP i CiU.² Pel que fa al PSOE i el PP, tant el seu passat i present com a avalladors, encobridors i afavoridors de la tortura des de les altes instàncies de l'Estat espanyol com l'anomenat pacte «antiterrorista», que els ha soldat en una «unidad en el destino i en lo universal», fan inimaginable que aquestes organitzacions polítiques renunciïn a fer servir uns instruments repressius que els han resultat tan «eficaços» durant més de dues dècades.

Quant a CiU, el seu suport incondicional des de 1978 ençà a la pràctica totalitat de mesures repressives proposades pels diferents governs espanyols o el seu comporta-

¹ Aquest emplaçament no vol dir que s'hagi d'abandonar la tasca de denúncia i conscienciació que respecte del tema de la tortura ha dut a terme (en solitari) l'Esquerra Independentista en els darrers anys.

² Això no treu que a nivell local no es pugui aconseguir que regidors del PSOE i de CiU aprovin mocions que exigeixen la implementació d'aquestes mesures.

ment durant l'esclat mediàtic-judicial dels GAL (els anys 1994 i 1995)³ fan preveure un alineament de la coalició regionalista amb el posicionament del PP i el PSOE respecte del tema que ens ocupa. Per constatar que aquesta imbricació constant de CiU amb la política repressiva de l'Estat arriba fins avui, només cal recordar, d'una banda, els retrets que el presindenciable Artur Mas va llançar el passat mes de març a Pasqual Maragall quan aquest va afirmar que es «creia» la denúncia de tortures del director d'*Egunkaria*; i, d'altra, l'aplicació de la legislació antiterrorista per part dels Mossos d'Esquadra a un dels detinguts de la vila de Torà el passat mes d'abril.

I de les organitzacions que es mouen en l'espai de l'esquerra nacional, com ara IC, el Bloc o ERC, què n'hem d'esperar? Si ens guiem pel que han fet els darrers anys, poca cosa, ja que en tot aquest temps no han estat capaços ni d'engegar cap campanya de conscienciació sobre el tema ni cap iniciativa parlamentària o municipal en què es reclamés l'aplicació immediata de les mesures esmentades més amunt. Aquesta diguem-ne *deixadesa* i/o *desídia* resulta encara més sorprenent en formacions com el Bloc o ERC, on militen persones torturades en les darreres dues dècades.

³ Cal recordar aquelles famoses declaracions de Jordi Pujol en què, enmig de la trifulga entre el PSOE i el PP sobre els GAL, apel·lava a la *responsabilitat d'Estat*, és a dir, al pacte de silenci per no remoure més el tema. Finalment, sembla que la tesi de CiU s'ha imposat i els diferents casos relacionats amb el GAL es van arxivant l'un rere l'altre.

Totes aquestes formacions tenen al seu abast uns recursos institucionals i mediàtics per posar el tema de la tortura al centre del debat polític. Ara bé, cal que actuïn amb honestat i claredat i que la seva actuació política tingui com a objectiu prioritari l'eliminació d'aquest crim contra la humanitat. Perquè si el que pretenen és només dur a terme una representació mediàtica aprofitant el judici d'Estrasburg que netegi, en el millor dels casos, les seves consciències per després tornar a oblidar-se del tema, demostraran un cop més quina mena d'acció política podem esperar d'aquestes organitzacions reformistes.

La pregunta que cal fer-se, doncs, és què faran els partits de l'esquerra nacional després del judici. I en el cas concret d'ICV i d'ERC, si participaran en governs que no implementin les mesures recomanades per

les organitzacions internacionals esmentades més amunt. És a dir, si actuaran com els seus homòlegs a Euskal Herria (EB i EA), que són capaços de criticar la legislació «antiterrorista» i denunciar, en comptades ocasions, la pràctica de la tortura quan la denunciada és la Guàrdia Civil, però en canvi callen ominosament quan és l'Ertzaintza qui tortura els detinguts, o bé, per contra, exigiran l'aplicació immediata d'aquelles mesures, començant pels Mossos d'Esquadra. Aquestes preguntes haurien de ser respostes a la pràctica, no pas amb declaracions genèriques i plenes de *bones intencions*⁴ però sense cap resultat visible.

⁴ Les declaracions de *bones intencions* són un dels mètodes preferits per camuflar la manca de voluntat de resoldre una determinada problemàtica. I qui dia passa, any empeny.

A través de l'adreça electrònica, mdt@estelnet.com, podeu sol·licitar la versió electrònica de *La Veu* i la publicació dedicada a tractar temàtiques de fons *Estelada Roja*, editada per l'MDT.

Desitjaria col·laborar en l'edició de **La Veu** del Moviment de Defensa de la Terra amb una aportació de:

- 7,5 euros 12 euros 30 euros

Nom Cognoms Telèfon

Adreça Població DP:

Entitat d'estalvis

Entitat Oficina DC: Compte

Signatura:

Si vols col·laborar en l'edició de La Veu retalla la butlleta —o fes-ne una fotocòpia si no vols fer malbé la revista— i envia'ns-la a l'adreça detallada al peu